

متن پرسش

با سلام و احترام خدمت استاد گرامی: چرا برخی از ما با وجود اینکه دغدغه‌هایی نسبت به انقلاب اسلامی داریم و به دنبال جایگاه خود در نسبت با انقلاب اسلامی و تاریخمان هستیم و درد لحظه‌ای ما را رها نمی‌کند اما همچنان دست روی دست می‌گذاریم و کاری نمی‌کنیم؟ چرا اکنون که درد فراق و از دست دادن رهبر شهیدمان قلبمان را تکه‌تکه کرده و تمنا داریم همچون ایشان لحظه‌ای از پای ننشینیم و مدام برای اسلام و انقلاب در تلاش باشیم اما گویی کسی پاهایمان را محکم بر زمین فشار می‌دهد و مانع حرکتمان می‌شود؟ مشکل و مانع از کجاست؟ چه کنیم که از این رکود و حسرت خارج شویم و سرباز انقلاب باشیم و بتوانیم از میراثی که رهبر شهیدمان برجای گذاشت محافظت کنیم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همچنان که مکرراً عرض شده است مهم آن است که متوجه باشیم در تاریخی که قرار داریم تاریخ مقابله با فرهنگ استکباری می‌باشد و در این راه، ما هستیم و عبور از دوگانگی زندگی و مقاومت. حال به هر صورتی که این حضور در مقابل ما گشوده شود. مهم سبکی می‌باشد که باید پیشه کنیم. آری و صدآری مهم سبکی می‌باشد که باید پیشه کنیم، با نظر به افقی که تمدن نوین اسلامی در مقابل ما می‌گشاید و این همان راهی می‌باشد که باید در آن قدم بگذاریم: «تو پای به ره درنه و از هیچ می‌پرس / خود راه بگویدت که چون باید رفت» در این رابطه امید است عرایض ۸۸ گونه «ما و جنگ رمضان و نظر به حضور تاریخی که در پیش است» اشاره‌هایی باشند به آنچه باید مدنظر قرار گیرند. https://eitaa.com/bartarin_hozoor موفق باشید